

COP CRAFT 4

Dragnet Mirage Reloaded

นิปปรานะ 2 โลก

[Story] GATO Shouji

[Illust] MURATA Range

เครื่องบินเล็กกำลังค่อยๆ ไกลเข้ามาจากท้องฟ้าขมุกขมัวไกลออกไป

เท่าที่เห็นจากกล้องส่องทางไกล 2 ตาบุชนेल¹ เป็นเครื่องบินใบพัดเครื่องยนต์เดี่ยวไม่ติดหมอก แต่ยังไม่ไต่ขึ้นเครื่องยนต์ ระยะทางคงห่างราว 5-6 ไมล์ได้กระมัง คงอีกสัก 2 นาทีหรือราวๆ นั้นก็น่าจะมาลงที่สนามบินเล็ก ๆ แห่งนี้

เคย์ มาโทบะ กดสวิทช์วิทยุสื่อสารพกพา

“ในที่ที่สุดแขกก็จะมาแล้ว ทุกหน่วยเตรียมพร้อม”

การขนตำแหน่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว สมาชิกที่กำลังเตรียมพร้อมมีจำนวนทั้งหมด 12 คน เป็นบรรดานักสืบของหน่วยปราบปรามพิเศษกรมตำรวจนครซานเฟรเซาที่มาโทบะสังกัดอยู่ กับตำรวจในเครื่องแบบของตำรวจกลั้มปีซาคานตี² ซึ่งเป็นเจ้าของพื้นที่ พวกเขากระจายกำลังซ่อนตัวกันตามโรงเก็บเครื่องบินที่สร้างไว้หลาย ๆ ในกระท่อมที่ใช้เป็นหอบังคับการบินและโรงรถเป็นต้น เมื่อการมาของ ‘แขก’ อย่างใจจดใจจ่อ

“นี่ไม่ถึง มาจริงด้วย”

ฟิลาร์น่า เอ็กเซตติลิก้า พุดพึมพำด้วยความเบื่อหน่ายอยู่ข้างหลังมาโทบะ เธอสวมเกราะเงินรวบผมบลอนด์ไว้เรียบ

¹ บุชนेल (Bushnell และ Bushnell Outdoor Products) เป็นบริษัทอเมริกันที่เชี่ยวชาญในการผลิตเลนส์และผลิตภัณฑ์ออปติคส์ ได้แก่ กล้องส่องทางไกล, กล้องดูดาว, อุปกรณ์ในทีวีชั้น, อุปกรณ์จีพีเอส, กล้องเล็งของไรเฟิล

² คานตี (County) คือเทศมณฑล (หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นของอังกฤษ สหรัฐอเมริกา) จำพวกเขตหรืออำเภอ มีขนาดเล็กกว่าจังหวัดหรือมณฑล แต่ใหญ่กว่าเมือง

ร็อบ นิ่งหลังฟังผนังที่ทำด้วยคอนกรีตกำลังลั่นเอาปลายฝัก
เครเก้ (ดาบยาว) กระแทะกับลั่นไม้ดังกึกๆ

“เออเนะ ก็แปลว่าบางครั้งข่าวของโอนิลมีประโยชน์
บ้างไง”

“แค่บางครั้งนะเนะ”

เรื่องของเรื่องเริ่มจากเมื่อคืนวาน

หลังจากที่มาโทบะเสร็จงานกลับถึงบ้าน ขณะที่กำลังจะ
ลงมือต่อเรือใบจำลองที่ต้องไว้เสียนาน ก็มีโทรศัพท์จากโอนิล
ซึ่งเป็นสายข่าวของเขา

เห็นว่าคืนนั้น โอนิลอยู่ในคลับที่เซเวนไมล์ส์กับผู้หญิง
ที่ไหนไม่รู้ แล้วไปได้ยินพวกผู้ชายโต้ะข้างๆ สนทนากันด้วย
ความ ‘บังเอิญ’ ถึงเขาจะไม่อยากรู้ว่าโอนิลผู้ซึ่งอุปโลกน์ตัวเอง
เป็นสาวกคุณ (บางครั้งบอกว่าเป็นบาทหลวงบ้าง นักบวชบ้าง
หรือคนทรงเจ้าตัวยังมี) จะไปคุยโม้จับสาวคนนั้นไว้อย่างไรบ้าง
แต่เนื้อหาที่แอบฟังมานี้ลึที่น่าสนใจ

คือมีกำหนดการที่ของเดือนจะถูกขนมาทางสนามบิน
เล็ก ๆ ที่อยู่เขตหนองน้ำที่กอลัมเบียเคาน์ตี ทางตะวันตกของ
เมืองซานฟรานซิสโก

ไม่รู้ว่าจะของที่ขนเป็นอะไร อาจจะเป็นยาเสพติด—
‘ก๊อบลินล์เฟาเตอร์ (ดินปืนผีแคระ)’ หรือ ‘แฟร์ริตัสต์ (ผงภูติ)’
ตามสูตร บางทีอาจจะเป็นของฟุ่มเฟือยหนีภาษีก็ได้ หรือไม่ก็
อาจมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นการค้ามนุษย์เช่นกัน แต่ไม่ว่าจะ
เป็นอะไร ที่แน่ ๆ ก็คือ เป็นสินค้าที่ไม่ได้ผ่านเส้นทางการค้า

อย่างถูกกฎหมาย

ที่สำคัญ สนามบินเลนเซออสแห่งนี้ ไม่ใช่สถานประกอบการที่มีเที่ยวบินประจำขึ้นลง แต่เป็นแค่สถานที่ที่มีแต่ผู้อยู่อาศัยจำนวนน้อยในพื้นที่หนองน้ำกลั้มบิซาอันกว้างใหญ่จะมาใช้งานเท่านั้น

สัปดาห์หนึ่งจะมีเครื่องบินโบดโกโรโกโสมาขึ้นลงเพียงไม่กี่เที่ยว ไม่มีแม้แต่พนักงานที่อยู่ประจำสนามบิน สัญญาณบอกตำแหน่งเพื่อนำทางก็ไม่มี แล้วก็แน่นอนว่าไม่มีอุปกรณ์ทั้งหลายอย่างพวกเรดาร์ด้วยเช่นกัน เป็นบ้านนอกที่ต้องนั่งรถจากเมืองซานเตเรซ่า 2 ชั่วโมง แม้แต่สถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดก็ยังต้องใช้เวลาถึงครึ่งชั่วโมงแล้ว

สนามบินทำนองนี้มีอยู่ทั่วพื้นที่เกาะคาลิอาเอน่า ชนิดที่เรียกว่านับไม่ถ้วนทีเดียว จึงเป็นที่แน่นอนว่า เหล่านักลักลอบขนของเถื่อนถึงได้ใช้กันอย่างเปรมปรีดี เนื่องจากเรดาร์ควบคุมการบินของกรมการขนส่งไม่สามารถติดตามเครื่องบินขนาดเล็กที่บินต่ำ ๆ ทั้งหมดได้ไหว แล้วก็ไม่มีงบประมาณที่จะทำได้ด้วย

พูดง่าย ๆ ก็คือ สภาพในปัจจุบันคือจะไม่สามารถจับได้เลยหากไม่ได้อาศัยข่าวจากสายข่าวอย่างโอนีล

ไม่มีคนแสดงตัวเป็นเจ้าของของเถื่อน มีแต่นักเลงที่ไม่รู้เรื่องอะไรขับรถเช่าเข้ามาจอดอยู่ในสนามบินแห่งนี้ แล้วพวกเขาก็รวบทั้งคนทั้งรถไปแล้วด้วย

ที่เหลือก็แค่รอให้เครื่องบินเล็กลงจอดเท่านั้น

“ฉันรอจนเบื่อแล้วนะเคย์ รีบจัดการให้เสร็จ ๆ เกอะ

จะได้กลับ”

ทีลาร์นำลูกขึ้นยืนปิดหลังปิดตัวเป็นการปิดเส้นยึดสาย
เลียบเล็กน้อย

“เฮ้ย ไม่ได้มาจ่ายตลาดนะ อย่าพูดง่าย ๆ จั๊นดิ”

“จ่ายตลาดยังยุ่งยากกว่าอีก กิตลาดของโตรีนี (มนุษย์
โลก) นะซัซซ่อนจะตายไป ซาราคาเหริญเดียวแท้ๆ แต่กับ
อ็แคไซปลาราคากลับตั้ง 200 เหริญนี่ ไม่เข้าใจความหมาย
จริงๆ”

“ถ้าเรื่องคาเวียร์นะ ก่อนนี้ก็เคยอธิบายให้ฟังแล้วไม่ใช่
หรอ”

ถึงแม้ว่าจะผ่านมา 4 เดือนแล้ว ตั้งแต่ทีลาร์นำที่เป็น
อัครวิณจากโลกเซมานีมีคทีเื่องซานเทเรซ่า แต่จนถึงตอนนี้
เธอก็ยังไม่เคยชินกับสามัญสำนึกแบบโลกมนุษย์ ถึงตรงนี้
เขาชักสงสัยเสียแล้วว่า จะเป็นทีตัวอุปนิสัยของทีลาร์นำเอง
มากกว่าเพราะชาวเซมานีซึ่งเป็นมนุษย์ต่างโลก

“ที่อาณาเขตปกครองบ้านฉันนะ ใบชาแพงกว่าไข่ปลา
ตั้งหลายสิบเท่า”

“อย่าเอาคาเวียร์ไปรวมกับไข่ปลาที่ตกได้จากแม่น้ำ
แถวบ้านลิ ถึงได้บอกว่าเธอน่ะมันบ้านนอก”

“อ้อ.....ที่ว่าบ้านนอกนะหมายความว่าไง นาร์มาของฉัน
เป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์นะ! สมัยก่อนก็รุ่งเรืองด้วยการค้า
ตั้งแต่รัชสมัยของกษัตริย์ดาเซเมลายา เอาชนะเบลเบอแม้ทัพ
เข้าศึกในสงครามซูวาซา อย่างไวโนม่าอะไรนั่นที่เป็นบ้านเกิดของ

นายไม่มีทางเทียบติดหรอก”

“อุโหนุมะนะพื้นที่ปลูกข้าว บ้านเดิมฉันอยู่ซางามิฮาระ จำได้ซึกทิลี!”

“ก็เหมือนกันนะละ”

“ไม่เหมือนซึกหน่อบ หรือว่า หูเอเลียนอย่างพวกเธอ เป็นอย่างนี้มาแต่แรกแล้วรึไง? ได้ยินเสียงคำว่าอุโหนุมะกับ ซางามิฮาระว่าเหมือนกันหรือ?”

แล้วทิลีร่นาก็ส่งเสียงฮึ้นจมูก

“ตั้งคำถามได้น่าสนใจไม่เลว พวกโตรีนี (คนเถื่อน) อย่างพวกนายจะรับรู้สิ่งรอบตัวยังไง——บางที อาจจะเห็นโลกเป็นคนละเรื่องไปอย่างนี้ก็ไม่ถึงเลยก็ได้นะ แต่น่าเสียดายที่เรื่องนั้น ถ้าไม่ใช่ ‘มอซ เนร์ บัลบา’ ก็ยืนยันให้แน่นอนไม่ได้เหมือนกัน”

“มอซ.....อะไรวะ?”

“เป็นมิลิตี (วิชา) ที่ชื่อว่า ‘มื่อย้ายวิญญาณ’ นะ เป็นวิชาลับที่เอาไว้สลับจิตใจของคนกับคน.....ถ้าใช้วิชานี้ ก็คงจะรู้ว่าพวกนายโตรีนีได้ยินคำพูดคนอื่นว่ายังไงละมั้ง”

“อ้อ”

ตัวมาโทบะเองก็ยอมรับเกี่ยวกับการมีอยู่ของเวทมนต์ที่ชาวเขมานีบางคนใช้อย่างไม่เต็มใจเท่าไรนัก แต่สำหรับเวทมนต์เช่นนี้ก็ต้องระวางเป็นธรรมดา

“อันนั้นเจ๋งดีเนอะ เธอใช้เป็นหรือ”

“พูดเป็นเล่น นั้นมันวิชาลับที่สาบสูญไปตั้งแต่โบราณแล้ว ขนาดเซซา (อาจารย์) ของฉันยังรู้แค่เศษเสี้ยว ที่ฉันอยาก

จะบอกนะ คือถ้าไม่ใช่เวทมนต์ขั้นสูงขนาดนั้น คงไม่มีทาง
เข้าใจได้นี้อย่างพวกนาย——”

“เออ พอเหอะ จะมาแล้ว”

เสียงดังลั่นของเครื่องยนต์ใบพัดกำลังใกล้เข้ามา เครื่อง
บินน้ำกระชั้นเข้ามาอยู่ในระยะที่ไม่จำเป็นต้องใช้กล้องส่อง
ทางไกลแล้ว

ถึงจะเรียกว่าเป็นเครื่องบินน้ำ แต่ก็เป็นของโปเกที่ติด
ขาหยั่งพ่นลอยเพิ่มเข้าไปที่เครื่องเซสนา² เกาๆ เท่านั้น คงจะ
เป็นเครื่องที่พวกลักลอบขนของเถื่อนจัดเปลืองเอาเอง ไม่ใช่รุ่น
มาตรฐาน

มีตัวอย่างมาตั้งแต่สมัยก่อนจำนวนไม่น้อย ที่เครื่องบิน
ซึ่งตามเอกสารถูกตัดบัญชีโลหะเป็นขยะไปแล้ว แต่กลับมามีส่วน
ในการลักลอบขนของเถื่อน โดยจะรับสัมภาระกันกลางทะเล
จากเรือใบจากโลกเรามาที่ผ่านเขตมาที่โลก แล้วมาลงที่สนามบิน
บินที่แทบจะร้างผู้คนแบบนี้

ล้อสำหรับการลงจอดยื่นออกมาจากพ่นลอยของเครื่อง
บินน้ำ เข้าสู่สภาพเตรียมตัวลงจอดขั้นสุดท้าย

ปีกซ้ายขวาไปมา ตัวเครื่องเดี่ยวสูงขึ้นเดี่ยวต่ำลง
ท่าทางเงอะงะทั้งๆ ที่ลมก็ไม่ได้พัดแรงอะไร แม้ม้าโทะบะไม่มี
ใบอนุญาตขับเครื่องบิน แต่ก็พอจะดูออกว่าฝีมือนักบินนั้น
อ่อนหัด

² เซสนา (Cessna Aircraft Company) เป็นผู้ผลิตเครื่องบินทั่วไปของอเมริกา เป็นที่รู้จักมากที่สุด
คือเครื่องบินเล็กที่ใช้เครื่องยนต์ลูกสูบ 2 ที่นั่ง แม้ว่าจะผลิตเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวขั้นธุรกิจด้วยก็ตาม

เครื่องลงเตะพื้น

แม้ว่าตัวเครื่องจะลอยหรือขึ้นมาก็หลายครั้ง แต่ก็สามารถกดล้อทั้งน้ำหนักลงบนทางวิ่งได้อย่างปลอดภัย หลังจากหยุดเครื่องครั้งหนึ่งแล้วถึงได้เร่งความเร็วรอบของใบพัดเหมือนเพิ่งนึกได้ ตัวมเตี้ยมมุ่งหน้าไปยังทางขับ⁴ ที่ไม่ได้บุผิว

“เตรียมพร้อมไปก่อน เตรียมพร้อมไปก่อน.....ไว้ดับเครื่องหน้าโรงจอดแล้วค่อยบุก”

เขากระซิบกระซาบลงวิทยุสื่อสารพกพา

แน่นอนว่าถ้าเป็นบรรดาพรรคพวกจากหน่วยปราบปรามต้องรีบฟังอยู่แล้ว แต่ตำรวจสายตรวจจากสถานีตำรวจเคาน์ตีที่มาร่วมให้การสนับสนุนดูจะไม่ใช่ออย่างนั้น ท่าทางอยากแสดงให้เห็นว่าพวกตนต้องการที่สามารถทำงานได้ดีกว่านักสืบจากสำนักงานใหญ่กรมตำรวจนครบาลที่ตบเท้ากันเข้ามาในห้องที่อานาจของตน

กระนั้น ตำรวจที่มีอายุและมากด้วยประสบการณ์ก็อดกลั้น ปฏิบัติตามคำสั่งของมาโทบะอย่างเคร่งครัด

ยกเว้นน้องใหม่ของตำรวจเคาน์ตีเพียงคนเดียว

‘ไม่เป็นไรหรอกครับ ลุยได้เลย’

ตำรวจหนุ่มที่เตรียมพร้อมอยู่ในโรงจอดเครื่องบินพุดมาทางวิทยุสื่อสาร

“รอก่อน อย่างเพิ่งออกไป เตรียมพร้อมไปก่อน ย้า

⁴ ทางขับ (Taxiway) คือเส้นทางเชื่อมระหว่างทางวิ่ง (Runway) กับอาคารผู้โดยสาร, โรงเก็บเครื่องบินและอื่นๆ

อีกครั้ง เตรียมพร้อมไปก่อน”

‘ตำแหน่งนี้ใกล้ที่สุดแล้วครับ ผมไปละ’

“อย่า ไ้อ้บ้าเอ๊ย! เดี่ยวก็เสียแผนหมดหรอก”

รถสายตรวจของตำรวจเคาน์ตีพุ่งออกไปขวางเครื่องบิน
น้ำกลางทางวิ่ง

เสียงไซเรนดังสนั่นพร้อมกับไฟหมุน นักบินฝ่ายขนของ
เกือบมีปฏิกิริยาอย่างรวดเร็ว ความเร็วของใบพัดที่เคยอยู่ใน
รอบเดินเบาเพิ่มขึ้นทันที เครื่องบินน้ำเร่งความเร็ว ปีนพรวด
ข้ามสนามหญ้าที่คั่นกลางระหว่างสถานีจุดและทางขับ มุ่งตรง
ไปที่ทางวิ่ง

คงคิดจะบินขึ้นเพื่อหลบหนี

“โอ้ย ปิดโธ่.....ทุกหน่วยนุก! ทุกหน่วยนุก! จับเป้า
หมายให้ได้!”

‘ที่วัดจับให้ได้นะ ทำไงล่ะ?’

โทนี่จากหน่วยปราบปรามพูดผ่านวิทยุสื่อสาร เขากับ
โกโดนอฟคู่หูกำลังเฝ้าอยู่ในพุ่มไม้สูงที่สุดทางวิ่ง

“ยังไงก็ได้ อย่าให้บินขึ้นได้นะ!”

‘หมายถึงอนุญาตให้ยังบินได้นะเหรอ?’

“อ้า—— อันนั้นก็.....อือ เนกาทีฟ (ปฏิเสธ) ไม่
อนุญาตให้ยังก่อน!”

เนื่องจากเป็นเครื่องบินน้ำที่มีเชื้อเพลิงพอที่จะบินขึ้น
ไหว่ ถ้ายังบินสู่มลพิษน้ำ ไหนจะอันตราย แล้วที่สำคัญคือทาง
โน้นก็ไม่ได้ยิงด้วย เป็นความยุ่งยากในฐานะตำรวจ นี่ถ้าเป็น

ทหารล่งก็ คงยิงฝ่ายตรงข้ามพรุนเป็นรังผึ้งโดยไม่ต้องเกรงใจไปแล้ว

“เคย์ ตกลงยิงปืนไม่ได้ใช่ไหม?”

ทีลาร์นำพุดด้วยหน้าตาเฉยเมย

“อย่าให้ต้องพุดหลายครั้งนัก ทางนี้เป็นฝ่ายยิงก่อนไม่ได้หรอก”

“ถ้างั้น ให้เป็นหน้าที่ฉันเอง”

“อะไรนะ?.....เฮ้ย!”

ทีลาร์นำพุงตัวข้ามหน้าต่างของกระท่อมหอบังคับการบิน วิ่งมุ่งหน้าไปที่ทางวิ่ง

เครื่องบินน้ำเจ้าปัญหาเริ่มเร่งความเร็วจากตรงปลายทางวิ่งแล้ว แม้ว่ารถสายตรวจของตำรวจเคาน์ตีจะพยายามเข้าไปขวางทาง แต่ล้อรถติดหล่มโคลนทำให้หมุนไม่ไป เสี่ยงดังสนั่นจากเครื่องยนต์ใบพัดเครื่องบินเพิ่มความถี่สูงขึ้น ถ้าปล่อยไว้อย่างนี้คงเอาเครื่องบินขึ้นหนีได้

ทีลาร์นำยืนกลางทางวิ่ง อยู่ตรงหน้าเครื่องบินน้ำที่กระชั้นเข้ามาพอดี เธอชักเครก (ดาบยาว) ออกจากฝักที่ห้อยไว้ตรงเอวแล้วตั้งท่าจับดาบ 2 มือเยื้องมาทางไหล่ขวาโดยที่ตัวปลายดาบขึ้น

มาโทบะที่ตามหลังมา หน้าซีดกับการกระทำของทีลาร์นำ

“เฮ้ยยยบ้า! อย่างนะ! อย่างตายรีไร?”

“คอยดูเจ๊ยยๆ เถอะ”

“อะ.....”

เขาดั้งใจว่าจะพุ่งออกไปรวบตัวเธอ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าตัวเองต้องตกเป็นเหยื่อใบพัดที่ตามมาติดๆ แล้วอีกอย่าง เขาพอจินตนาการได้ว่า ถ้าไม่ใช่ว่าสมองเธอเพี้ยนไปแล้ว ก็ต้องเป็นการกระทำที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความมั่นใจอะไรสักอย่าง

ขณะที่เขายังไม่ทันจะได้ทำอะไร เครื่องบินน้ำกับที-ลาร์น่าก็สวนกัน

มีประกายแสงขึ้นวูบหนึ่ง——

ทีลาร์น่าวัดคาบยาวขณะที่หลบพื้นอย่างเฉียดฉิว มีประกายไฟวาบขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับเสียงโลหะเสียดหู เท่าที่มากับรับรู้ได้มีเพียงแค่นั้น

“.....”

โชคดีที่ทีลาร์น่าก็ไม่ได้โดนใบพัดดูดเข้าไป

เธอมีวินหันน้ำกลิ้งตัวลงบนทางวิ่งแล้วมองตามเครื่องบินน้ำที่ผ่านไป ในขณะเดียวกัน ความเร็วของเครื่องเซสน่าติดหุ่นลอยน้ำก็แทบจะไม่ได้ลดลงเลย ถึงมีอยู่วูบหนึ่งดูเหมือนจะส่าย แต่ก็พุ่งต่อไปจนสุดทางวิ่งแล้วถลาขึ้นฟ้าอย่างน่าหวาดเสียว

‘หนีไปได้ โอ้ววัย หนีไปซะแล้ว โอ้เลวเอ๊ย!’

ใครไม่รู้ในตำรวจเคาน์ตีตะโกนอยู่อีกฝากของวิทยุสื่อสาร

เขาสะท้อนอยากตะโกนกลับไปเหลือเกินว่า กิฟมีเด็กใหม่พวกแกเองไม่ใช่ไรล่ะ——แต่เขาเป็นทีมเยือน ไม่เหมาะสม

ที่จะไปพูดอะไรอย่างนั้น มาโหบะอดกลั้นไม่พูดอะไรและมองตามเครื่องบินน้ำบินขึ้นอย่างงงๆ ที่ลาร์น่าลุกขึ้นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วปัดขี้ฝุ่นที่ติดอยู่ตามกัน

“.....เฮ้ นั่นคิดจะทำอะไรของเธอ?”

“เรื่องไหน?”

“ตลกบ้าบอเมื่อไหร่ไง เท่ากับจะฆ่าตัวตายเลยนะเนะ!? แค่คนร้ายหนีไปได้เองเดี๋ยวยังพอไหว.....แต่ถ้ามีตำรวจสืบสวนตายขึ้นมา ฉันโดนสวดยับเลยนะ!”

ขนาดมาโหบะทำหน้าดุใส่ ที่ลาร์น่าก็ไม่มีทีท่าสลดเธอมองดูเครื่องบินน้ำที่ไม่ทันไรก็ได้เพดานบิน บินห่างออกไปแล้วส่งเสียงขึ้นจุก “หึม”

“ฆ่าตัวตาย? ฉันจะไปฆ่าตัวตายได้ยังไง”

“แล้วถ้า.....”

“ตั้งใจจะหยุดแอร์เพลน (เครื่องบิน) ลำนั้นโดยไม่ต้องยิงปืนตะหากเล่า เวลาอย่างนั้น ท่าทางเครื่องบินโครีนี่ (ชาวโลก) จะฟังพาไม่ได้จริงๆ ด้วยนะ”

“หา?”

“ดูซะ”

ตอนนั้นเองที่เห็นทุ่นลอยน้ำที่ติดอยู่ด้านซ้ายได้เครื่องบินน้ำที่กำลังบินห่างออกไปบนท้องฟ้า ร่วงลงมา ถึงจะไม่ได้ยินเสียง แต่ก็เห็นทุ่นลอยน้ำที่มีขนาดพอๆกับ ลำตัวเครื่องบิน ร่วงลงมาจากกลางอากาศได้อย่างชัดเจน

ถ้าเป็นนักบินฝีมือดีๆ ก็คงจะสามารถบินไปได้

แต่การที่จะรักษาสมดุลของตัวเครื่องบินที่จุดศูนย์ถ่วงคลาดเคลื่อนไปแล้ว ให้บินเป็นแนวระนาบต่อไปได้ ดูเหมือนว่าคงสุดความสามารถนักบินคนนี้ ปีกเครื่องบินโยกไปมาซ้ายขวา เพดานบินตกลง ทำท่าจะบินควงส่ว้น แม้ว่าพอจะสามารถพลิกกลับมาอยู่ในสภาพเดิม แต่ก็ยังคงบินล่าช้าต่อไป ——

“อ๊ะ.....”

เครื่องลงฉุกเฉิน

แม้ว่าจะเลยจากพุ่มไม้สูงไปอีก แต่ก็สามารถมองเห็นน้ำกระจายขึ้นมาได้ด้วยตาเปล่า

เนื่องจากที่นี้เป็นพื้นที่หนองน้ำ ก็ได้แต่ภาวนาให้น้ำและโคลนตรงที่ตก ช่วยเป็นตัวรองรับแรงกระแทกให้เท่านั้น ถ้าโชคดี อย่างน้อยพวกนักบินของเครื่องบินลำนั้นคงพอรอดตาย

“ใช้ไปสิยัง นี่ละความคมของเหล็กวายุฟ้าร์ด

ทีลาร์น่าเก็บเครกั (ดาบยาว) เข้าฝักพลางพูด

“เครื่องจักรของชาวโลกอย่างพวกนายไม่มีทางสู้ได้หรอก ถึงไม่ต้องพึ่งอะไรอย่างอื่นกระจอกก็ทำได้ถึงขนาดนี้แล้ว.....เอาเถอะ ถึงจะให้มิลิตี (เวทมนต์) หลายน้อยด้วยเหมือนกันก็เถอะนะ”

“.....อ้อ อ้อ งั้นเหอ”

มาโทะตอบไปตามเรื่องแล้วเรียกทางวิทยุสื่อสาร พูดเสียงกระซิบกระซาบ

“.....มีไอบ้าทำเครื่องบินตก ย้าอีกครั้ง มีไอบ้าทำ

เครื่องบินตก ขอให้รีบไปที่จุดตกโดยด่วน”

“ได้ยก่อนเคย์ หรือว่า ที่ว่าไอ้บ้านะหมายถึงฉันเหรอ?”

“หนวกหู! ก็จะมีคนอื่นอีกทีไรล่ะ!”

มาโทบะเอ็ดตะโรไล่ที่ลาร์น่าที่ท่าทางไม่พอใจสุดๆ

คำอธิบาย

COP CRAFT

Dragnet Mirage Reloaded

มือปราบ2โลก

เรื่อง : กาโต้ ไรจิ / ภาพ : มุราตะ เซ็นจิ

แปล : Toku

บรรณาธิการ : ดุยชัยชาติ

กองบรรณาธิการ

แพรวพวรรณ

Art Director : ChioNo

ปก : Calbee

รูปเล่ม : รพีพร สนธิพร

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing

1 อาคารมณดีพริต ด. รัชดาภิเษก

บางโพธิ์พวง ถนนพญา ทุม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 125 บาท

จัดจำหน่ายโดย สนบรรณปณเกิ้ล โทร. 02-434-8270

www.zenshu.co.th

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

125 บาท

COP CRAFT DRAGNET MIRAGE RELOADED Vol.4 by Shouji GATO

© 2009 Shouji GATO

Illustrations by Range MURATA

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

แนว : Action

เหมาะสำหรับ : ทั่วไป

มือปราบ 2 โลก

COP CRAFT Dragnet Mirage Reloaded

มาโกะ: นักสืบมือฉมังแห่งหน่วยปราบปรามพิเศษกรมตำรวจนครบาล เทเรซา และทิลาร์นำ สาวน้อยนักดาบพุ่งตรงมาจากเซมานีซึ่งเป็นต่างโลก วันหนึ่ง ทั้ง 2 คนได้ข่าวจากสายว่าจะมีสินค้าเก๋ออนถูกขโมยเข้ามาจากเซมานี และแม้ว่านักลักลอบขนของเก๋ออนจะหนีรอดไป แต่ก็ยึดสินค้าเก๋ออนไว้ได้สำเร็จ แต่เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อมาโกะตื่นขึ้น ก็ไม่รู้ทำไมทิลาร์นำซึ่งน่าจะคิดแยกของกลางที่ยึดมา ถึงได้มุดขึ้นมานอนเตียงในสภาพที่งีบหลับอยู่ซบเซาๆ เกินๆ ของนักสืบมือฉมังและสาวน้อยนักดาบพุ่งตรงมาต้องวุ่นวาย โดยมี “เมืองแห่งความฝัน” ซึ่งมีคว้นป็นปะปนกับเวทมนต์เป็นเวที เล่มที่ 4 ของนิยายชุดแอ็คชั่นสืบสวนที่ห้ามพลาด!

facebook.com/zenshucomic

www.zenshu.co.th

